

Radvaner Vilmosné Gönczi Lászlóval És Fiával

Én vagyok a képen, a testvérem, Gönczi Laci és a fia, Ádám.

A bátyám, László 1905-ben született, reáliskolában [lásd: gimnáziumok és egyéb középiskolák] érettségizett, és nem vették föl az egyetemre a numerus clausus miatt. Először a nagybátyámnál volt irodában, aztán volt egy kisbútorműhelye. Nem volt egy sikeres ember. A végén volt egy nagyon jó állása. A visszacsatolt -- ez már a háború -- területen [lásd: második bécsi döntés], Szilágy megye valamelyik részén egy birtokon volt intéző, ott ő nagyon szépen keresett. Lett két fiuk. A bátyám kitért reformátusra a felesége kedvéért, mikor a felesége terhes lett. Az Ádám már reformátusnak született.

Laci 1944 nyarán munkaszolgálatos volt a Ferihegyi repülőtér szőnyegbombázásakor, jobbról a pajtása, balról a pajtása meghal, őneki a nadrágja ki volt lyuggatva, mint a szita, de őneki semmi baja nem lett. Laci bátyám megszökött. Hamis papírokkal éltek a Szilágyi Erzsébet fasorban. A bátyám mint Vajk Sándor, a sógornőm mint Gönczi Lászlóné, de az ő férjét elvitték, és ő nem tudja, hol van. Lacit a szovjet katonák 1945. január 1-jén agyonlőtték. Az apósa megsebesült, és kötszert vitt neki. Volt egy jegyzete, amiben egy pár orosz szó föl volt írva. Biztosan nyúlt a zsebébe a jegyzetért, ezek meg nem tudták, hogy miért nyúl a zsebébe, lőttek. Valószínűleg ez történt. Nem jött haza, a sógornőm tudta, hol van az apja, elment, és ott találta a hóban holtan. És a sógornőm eltemette ott, a Szilágyi Erzsébet fasorban. A sógornőm a két fiával aztán kiment Svédországba. Ádám tanár lett, majd az észak-svédországi víz-tanácsadó vállalat igazgatója.